ГАЛЕРИЯ на ВЕЛИКИ ХОРА

ГЕОРГЪ СТЕФЕНСОНЪ

СИМЕОНЪ МАРИНОВЪ

Герой на труда

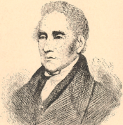

Леностьта отъ край време е била проклятие за човѣчеството, а трудътъ — изворъ на много блага. Трудътъ издига човѣка, борбата съ природнитѣ сили калява, несгодитѣ въ живота тласкатъ човѣшката мисъль къмъ изобретателность, а всичко това издига човѣчеството, прави го годно и достойно да живѣе и твори на земята. Диващитѣ въ тропическитѣ страни сѫ лениви, защото природата имъ дава всичко наготово, а жителитѣ на умѣренитѣ климатични области сѫ много по-развити въ умствено отношение, но тѣ се борятъ съ природнитѣ несгоди и въ тая борба побеждава умътъ.

Трудътъ, работата и несгодитѣ, които човѣкъ срѣща, го каратъ да прави завоевания, много поценни отъ походитѣ на Наполеона, на Александра Македонски или на който и да е полководецъ. Тия мирни завоевания сѫ изобретенията на човѣшкия духъ на човѣшката мисъль и упорита работа. Гениятъ и случаятъ сѫщо помагатъ на изобретателя, но вѣрно е това, че никой не е придобилъ, изобретилъ нѣщо значително, безъ да положи много трудъ и жертви. Животътъ на всички изобретатели е поучителенъ въ това отношение, а жаждата за знания и трудътъ на бедния и скроменъ рудничарски работникъ Георгъ Стефенсонъ, заслужаватъ да разкажемъ за тѣхъ. Нека историята на тоя беденъ изобретатель ни служи за примѣръ въ всѣко отношение.

Георгъ Стефенсонъ се родилъ презъ 1781 г. въ града Нюкастелъ, въ Англия. Баща му билъ рудничарь, а малкиятъ Георгъ още на осемь годишна възрасть започналъ да изкарва прехраната си, като пасѣлъ нѣколко крави. Следъ около две години бащата завелъ и малкия Стефенсонъ въ рудницата, кѫдето малкиятъ печелѣлъ около 60 стотинки на день. Той билъ толкова малъкъ, че не се виждалъ задъ вагонеткитѣ и често, когато минавалъ инспекторътъ на рудницата, Георгъ се криелъ, за да не го види и забрани да работи, защото е малъкъ още. Така детинството на Георга крепнѣло въ непосиленъ трудъ. Следъ работата, той, капналъ отъ умора, заспивалъ като убитъ, за да работи следъ съня съ удвоени сили. Той билъ внимателенъ и пъргавъ и следъ 6-7 години му повѣрили работа съ парната машина, която той много обикналъ и се заелъ да я изучи. Но билъ неукъ, неграмотенъ, а това му прѣчило да разбира много нѣща. И ето, на 17 годишна възрасть юношата Георгъ се заелъ да научи четмо и писмо. Той си купува букварь, отива при единъ учитель, който се заема да го учи презъ свободното за Георга време. А свободно време ималъ твърде малко, ето защо той започналъ да използува нощитѣ не само да чете, пише и смѣта, но и да кърпи обувкитѣ на другаритѣ си, за да изкара нѣкоя пара, да си купи книги...

Въ праздникъ Георгъ се занималъ съ любимитѣ си машини. Той си купилъ книги, въ които имало рисунки на отдѣлнитѣ части на различни машини и започналъ да ги изучава и самъ да ги чертае. Постепенно той започналъ да схваща кое движи машинитѣ, знаелъ всѣка тѣхна часть, а това скоро му помогнало да добие другъ доходъ, макаръ и незначителенъ, за да си помогне.

Георгъ се оженилъ, наредилъ си малка кѫщичка, но, за нещастие, единъ день, когато той отсѫтствувалъ избухналъ пожаръ у дома му. Пожарътъ билъ потушенъ, но часть отъ покѫщнината изгорѣла. Той ималъ стененъ часовникъ, който толкова зле обгорѣлъ, че спрѣлъ да работи. Младиятъ Георгъ го разглобва, изчиства го добре, сглобява го отново и ето — часовникътъ отново запѣлъ върху стената. Пожарътъ причинилъ нещастие на Георга, но му далъ въ рѫцетѣ новъ занаятъ: той започналъ не само да кърпи обуща, когато е свободенъ, но се заелъ да поправя часовници и скоро до толкова се научилъ, че отъ околностьта започнали да му носятъ часовници за поправка. Умниятъ Георгъ вече знаелъ всички тънкости въ устройството на часовницитѣ. Нѣщо повече: той